

cesty k panství náležející zabráná byla, ať úplně, ať jen částečně louka, jejíž užívání náleželo tamnímu učiteli a že tehdejší majitel panství, Antal J., zavázal se odškodniti učitele za újmu tím způsobem, že bude mu odváděti ročně 8 q seňa, což změněno bylo později dohodou v dodávku 2 resp. jednoho litru mléka denně. Z doslovu listiny žadatelem na důkaz toho předložené, totiž písemného osvědčení onoho závazku Antalem J. vůči obci S. ze 17. ledna 1898 vychází zcela nepochybně na jevo, že při jednání tom vlastnost oprávněného jakožto učitele, případně učitele konfesionálního, nepřicházela vůbec v úvahu, nýbrž že šlo, jak v listině té výslovně je uvedeno, prostě o to, aby osobě, jejíž pokojná držebnost byla onou úpravou panské cesty a spojeným s tím zabráním louky porušena, dostalo se odškodnění.

Běží tedy o poměr soukromoprávní, totiž závazek k náhradě škody způsobené odnětím, případně znehodnocením pozemku osobou soukromou a není zejména naprosto žádného důvodu, proč by závazku tomu bylo lze přikládati povahu patronátního břemene. Během řízení nevyšlo však rovněž na jevo nic, z čeho bylo by lze souditi, že onen soukromoprávní poměr nabyl alespoň později povahy poměru veřejnoprávního. Nerozhodnou je při tom zejména i okolnost, že nárok učitele na ono plnění osobou třetí uveden jest v důchodkovém protokolu, když zápis ten dle své povahy jest pouhým osvědčením faktu, že učiteli řím.-kat. školy v S. se onoho plnění se strany tamního panství skutečně dostávalo.

Nejde-li však o plnění mající povahu patronátního břemene, ani jiného veřejnoprávního závazku, a nejde-li ani o nárok učitele konfesionální školy proti jejímu udržovateli, jímž je, jak nesporno, nikoli st-l, nýbrž řím.-kat. církev v S., nespadá řešení daného sporu v obor příslušnosti úřadů správních, jíž nelze zejména dovozovati ani z předpisů zák. čl. XXVII : 1907 ve spojení s nař. č. 76.000/07, nýbrž v obor působnosti řádných soudů, povolaných vůbec rozhodovati spory soukromoprávní, leč že by byly zvláště přikázány, jak tomu v daném případě není, úřadům správním. Osoboval-li si tedy žal. úřad v souhlasu s nižší instancí přes námítku st-lovu právo rozhodovati daný spor, jak dovozeno, povahy ryze soukromoprávní, přisvojil si kompetenci po zákonu mu nenáležící, jeho výrok je rozhodnutím úřadu absolutně nepřislusného, tudíž zmatečný, pročez bylo jej zrušiti podle §u 7 zák. o ss.

Č. 5223.

Ř í z e n í p ř e d n s s e m: K praxi § 44 zák. o ss o uspokojení st-le.

(Nález ze dne 17. prosince 1925 č. 24.164.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 3801 adm.

V ě c: Ignác, Albert a Samu St. v M. proti státnímu pozemkovému úřadu o zábor a zamýšlené převzetí.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: V knihovní žádosti z 19. listopadu 1924 podané u okresního soudu v H., navrhl žal. úřad, aby při nemovitostech zapsaných v pozemnoknižních protokolech č. pozemkové knihy kat. obce M. a č. ... pozemkové knihy obce D. bylo poznamenáno: a) že nemovitosti ty

jsou zabráný státem dle zák. záb. č. 215/1919 a b) že stpů zamýšlí je převzít dle náhr. zák. č. 329/1920 ve znění zák. č. 220/1922. Současně žádáno, aby oznámení o zamýšleném převzetí bylo doručeno vlastníkům s vyzváním dle § 3 cit. zákona. Jako spoluvlastníci nemovitostí těch uvedeni byli v žádosti té Ignác St., Albert St. a Samuel St.

Po podání stížnosti oznámil žal. úřad nss-u, že zjistiv po vydání nař. rozhodnutí omyl ve jménech vlastníků vydal nové rozhodnutí ze 13. února 1925 stejného obsahu, v němž uvedl správně jména vlastníků a současně vzal rozhodnutí nař. v celém rozsahu zpět. Vyslovuje názor, že tím st-lé byli úplně uspokojeni a věc postavena mimo spor navrhl, aby byli ve smyslu § 44 zák. o ss otázaní, cítí-li se uspokojeními. Na dotaz odpověděli st-lé, že stížnost nepovažují za bezpředmětnou, ježto uplatněno v ní více námitek, jež jsou odůvodněny.

Nss musel si tedy především řešiti otázku, zda vydáním rozhodnutí ze 13. února 1925 byli st-lé uspokojeni a stala-li se tak stížnost jejich bezpředmětnou. Že o uspokojení st-lů, kteří se domáhají toho, aby byl zrušen zábor a zamýšlené převzetí jejich nemovitostí, nemůže býti řeči, když novým rozhodnutím majetek jejich zase za zabraný se prohlašuje a jim úmysl stpů-u majetek ten převzít se oznamuje, je jasné. Žal. úřad setrval ve svém výnosu ze 13. února 1925 úplně při nař. rozhodnutí a nemůže tedy tvrditi, že tímto druhým výnosem byli st-lé ohledně své stížnosti uspokojeni (srovnej nález Boh. 3801 adm.). Novým výnosem odsraněna jen vada, která spočívala v tom, že jména st-lů byla v nař. rozhodnutí nesprávně uvedena. Výtka tuto vadu vytýkající stala se bezpředmětnou a netřeba o ní uvažovati. Ohledně ostatních námitek stížnosti bylo však nutno v řízení pokračovati a nálezem o stížnosti rozhodnouti. Nesledány však námitky ty důvodnými. — — —

Č. 5224.

Učitelstvo: * Po učiteli v počáteční službě není nároku na pohřebné podle § 32, odst. 4 zákona č. 274/1919.

(Nález ze dne 17. prosince 1925 č. 24.205.)

Věc: František R. ve V. (adv. Dr. B. B. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o pohřebné.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zšř v Praze nevyhověla rozhodnutím ze 4. února 1924 žádosti st-le, definitivního učitele a správce školy ve V., za poukaz pohřebného po jeho, dne 10. prosince 1923 zemřelém synovi Ottovi, posléz zastupujícím učiteli s vysvědčením dospělosti ve V., z důvodů, že zemřelý syn sloužil od 1. října 1922 a měl pouze zkoušku učitelské dospělosti z 9. června 1921, nikoliv však zkoušku učitelské způsobilosti, pročež musí býti považován na základě §u 15. zákona č. 274/1919 za učitele s vysvědčením dospělosti pro školy obecné v počáteční službě a proto na roveň státním praktikantům úřednické skupiny C, aniž by výhrada v tomto §u uvedená přicházela v úvahu. I ve smyslu čl. II. cit. zákona přísluší učitelům ve službě počáteční ustanoveným všechny výhody praktikantů ve službě státní. Ježto na základě §u 65 zák. z 25.